

СДРУЖЕНИЕ

ПОТОМЦИ НА БЕЖАНЦИ И ПРЕСЕЛНИЦИ ОТ ТЕРИТОРИЯТА НА РС МАКЕДОНИЯ
И ПРИЯТЕЛИ

ул. „Княз Александър I“ № 16, вх. Б, ап. 2, София 1000, България

OFFICE@POTOMCI.ORG

+359 878 651 865; +359 888 811 153

ДО ПРЕЗИДЕНТА НА СЛОВЕНИЯ
Г-ЖА НАТАША ПИРЦ МУСАР

ДО ПРЕЗИДЕНТА НА ХЪРВАТИЯ
Г-Н ЗОРАН МИЛАНОВИЧ

ДО ПОСОЛСТВОТА НА ХЪРВАТИЯ И
СЛОВЕНИЯ В СОФИЯ

КОПИЕ ДО ПРЕЗИДЕНТА НА РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ, ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НС,
МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ И
СРЕДСТВОТА ЗА МАСОВА ИНФОРМАЦИЯ

Относно: Твърдение на Президента на РС Македония г-н Стево Пендаровски, че дългогодишните нерешени вътрешни проблеми в неговата страна представлявали двустранен спор с България.

УВАЖАЕМА Г-ЖО ПИРЦ МУСАР,
УВАЖАЕМИ Г-Н МИЛАНОВИЧ,

По време на Ваша съвместна пресконференция в Скопие на 11 септември 2023 г., Вашият колега г-н Стево Пендаровски, президент на РС Македония, заяви, че „ако за земите от Западните Балкан се настоява първо да решат двустранните спорове, тогава нито една няма да влезе в ЕУ, ...защото двустранният спор с България за жалост покри целокупния традиционен дневен ред за присъединяване“. Бихме желали да Ви обърнем внимание, че с това си изказване г-н Пендаровски всъщност открито заявява, че РС Македония няма да влезе в ЕС, защото няма намерение да реши т.н. „билатерален спор“. Изявлението на г-н Пендаровски е единствено в интерес на трети страни, чиято цел от десетилетия е да ерозират

демократичните процеси в Северна Македония и да дестабилизираат страните от Западните Балкани.

Нашето сдружение е създадено от лица, произлизащи от групата на над 400 хил. български граждани, потомци на бежанци или преселници от територията на днешна Република Северна Македония, които от своя страна са част от около 1,3 млн. български граждани, които сами декларират своя произход от географската област Македония. Следим от близо протичащите там процеси и смятаме, че в тази по същество антимакедонска теза г-н Пендаровски прибягва до няколко манипулации.

Ако някога Скопие е имало двустранен спор с друга държава, това е било с Гърция заради самостоятелната употреба от властите на името „Македония“. Този двустранен спор продължи 28 години, като по време на неговото траене Гърция наложи икономическо ембарго върху страната (1994-1995), употреба на временното име „Бивша Югославска Република Македония“ и вето върху нейното членство в НАТО. Едва след като Скопие с Преспанското споразумение (2018) се съгласи да добави определението „Северна“ към името на държавата, този двустранен спор бе преодолян.

Случаят с необходимостта от изменение на Конституцията на Северна Македония, съгласно ангажиментите на страната, произлизащи от „Френското предложение“ от юли 2022 г., не е такъв. За съжаление г-н Пендаровски за пореден път се опитва да прикрие същността на традиционните проблеми в неговата държава като манипулира общественото мнение и международната общност.

Затова като организация, изразяваща интересите на част от населението, свързано със Северна Македония, бихме желали да Ви обърнем внимание, че обявеният от г-н Пендаровски като „двустранен спор“ с България е всъщност много по-стар – той започва през есента на 1944 г. като вътрешномакедонски и се изразява в мащабно противопоставяне между традиционната българска идентичност и налаганата от югославската власт нова сърбомакедонистка (сърбокомунистическа) идентичност. За мащабите на антибългарските репресии може да се съди от едно обобщение от 1949 г. на някогашната ОЗНА (Отделение за защита на народа, през 1946 г. станала част от УДБА), в което се поставя знак на равенство между „великобългаризъм“ и „ванчо-михайловизъм“. В документа се казва, че „контрареволуционните остатъци в Македония започнаха да създават нелегални организации, да се свързват с остатъците на въоръжените михайловистки... банди и да подготвят създаването на нови бунтовни групи. Те се опитват да създадат нелегални организации в редовете на Народоосвободителната армия чрез великобългарските михайловистки агенти, които се намират в бригада „Гоце Делчев“... Органите на ОЗНА с осуетяването на опита за бунт в артилерийската бригада в Скопие и в пехотна част от Щип, с ликвидирането... на ванчо-михайловистките терористични организации начело с д-р Чулев, а след него с Тренчев и Терзиев, ...нанесоха решителни удари на контрареволуционните, открити опити за сваляне на народната власт в Република Македония, ...което по същество означава ...отделяне на Македония от братската общност на югославските народи и превръщане на Македония в протекторат на Англия и Америка... Органите на ОЗНА с пряката помощ на другаря Лазар Колишевски успяха да разкрият цялата конспиративна мрежа в други части на Народоосвободителната армия в Македония,

в която тези великобългарски ванчовистки елементи също подготвяха бунтове... Групата на Терзиев – Тренчев подготвяше меморандум до организацията на Обединените нации, в който настояваше за създаването на „Обединена Македония“ под протектората на Англия и Америка“.

Сътрудничеството между македонски българи, хървати и словенци с цел тяхното освобождение от владичеството на Белград започва още през 20-те години на ХХ в., а новите им страдания под сърбокомунистическия режим отново активизираха солидарността по между им. През 1950 г. на 29-тия конгрес на Македонската патриотична организация в САЩ и Канада, който се провежда в Гери, Индиана, присъстват като гости хърватите Круно Панджич и Берто Драгичевич и словенецът Мирко Геретич, редактор на емигрантския вестник „Словенска държава“. Тогава се полагат основите на новата обща борба на потиснатите народи в комунистическа Югославия.

Резултатите не закъсняват и на 5 ноември 1950 г. в Чикаго се провежда протестен събор на словенци, хървати и македонски българи. На тази проява говорител от македонска страна е Методи Чанев. Той заявява, че „в Югославия се натрапи един режим начело с диктатора Тито, който няма ни най-малка следа от истинска демокрация... Специално в Македония режимът на Тито не се отличава много от режима на сръбските кралски династии. Макар Македония да е обявена като една от шестте федерални републики на Югославия, заповедите за нейните наредби идват от Белград. Нещо повече – титовата власт нареди да се учи в училищата един нов език, наречен „македонски“. Този език... е примесен с много сръбски думи, чужди на местното население. Чрез него по други пътища се цели да се сърбизират македонските българи... Ние не признаваме днешна Югославия“.

На този събор трите потиснати групи приемат меморандум до международната общност, в който по отношение на Македония се казва, че целта на провежданата от Белград политика е „да се сърбизира македонското население, което от векове според признанията на всички видни филолози е говорило само български. Комунистическите управници отрекоха хилядагодишната култура и просвета на македонските българи“.

През последвалия период се наблюдават различни форми на взаимодействие, а един от най-високите върхове в сътрудничеството между македонските българи и хървати е декларацията за ситуацията в Югославия, която на 27 март 1969 г. е връчена на Генералния секретар на ООН, Ю Тант. От името на хърватското освободително движение документът е подписан от д-р Степан Хефер, а за македонското освободително движение от Иван Михайлов. Съставена е смесена делегация, като от хърватска страна се включват Степан Хефер, Анте Бонифачич, Ото Неговетич и Антон Нешич, а от страна на македонските българи Петър Ацев, Христо Атанасов и Благой Марков.

В разпространения документ по отношение на населението в Македония се казва: „макар и географски да са свързани с братята си в българската държава, македонските българи по време на техните близо седем десетилетия борби за освобождение декларират, че в името на балканския мир и хармония правят жертва като приемат създаването на независима Македония, организирана по примера на Швейцария, с равни граждански права

на всички националности, живеещи в страната – българи, турци, гърци, румънци, албанци и др... В югославската държава съществуват добре утвърдени исторически, етнографски и културно обособени националности – хървати, словенци, сърби, македонски българи и др., със собствени национални стремежи. Трябва да се намери лек за действащите отворени рани в тялото на Европа, тъй като все още има нерешени национални въпроси, сред които най-вече тези на хърватите и македонските българи“.

Прилагаме няколко документа в потвърждение на изнесените от нас факти.

От написаното до тук се вижда, че конфликтът на територията на днешна Северна Македония съществува отдавна, той е констатиран от хървати и словенци през период, когато България не участва в него. Поради тази причина в никакъв случай не може да се говори за „двустранен спор“. България се намесва много плахо в този вътрешномакедонски конфликт едва през 1948 г., заема по-решителни позиции през 1963 г., а едва през 2021 г. твърдо реши да подкрепи исканията на потисканите македонски българи.

Последните развития в Северна Македония все повече убеждават целия цивилизован свят, че проблемът в тази държава не е „излишен исторически спор с България“ или „двустранен въпрос“, както твърди президентът Пендаровски. В основата на днешните проблеми в Северна Македония е нежеланието на политическия елит да зачита правата на българите в страната. В медиите и в публичните си послания, политици и общественици в Северна Македония използват системно езика на омразата срещу България и българите. Определенията за българите в публичния дискурс варират от „татари“ до „окупатори“.

Тази демонизация и дехуманизация на българите е резултат от неререформиран от времето на бивша Югославия образователния процес. Учебниците по история в Северна Македония все още представят един фалшив исторически разказ. От най-ранна детска възраст децата са индоктринирани в омраза срещу България и българите, като носители на най-голямото зло за тяхната страна.

Чрез насаждане на омраза и страх, политическият елит в Северна Македония насърчава престъпленията от омраза срещу македонските българи. В обществото се създава чувство на безнаказаност, а извършителите на престъпленията от омраза са героизирани в контролираните медии и се натрапва впечатление за широка обществена подкрепа към тях. Крайната цел на властите в Скопие е чрез пропагандиране на омраза и фалшив исторически разказ, обществото да продължи да оправдава репресиите срещу македонските българи.

Макар в Скопие да се премълчава, ние припомняме, че България първа призна независимостта на Северна Македония през 1991 и никога не е отричала правото на нейните граждани да заявяват своя македонска идентичност. В същото време България не може да затвори очи пред системното нарушаване на човешките права на македонските граждани, които пазят своята българска идентичност. Именно затова България подкрепи желанието на тези граждани на Северна Македония, които са съхранили българското си самосъзнание, да бъдат вписани в нейната конституция като държавотворен народ.

Въпреки международно поетите през 2022 г. ангажменти, властта в Скопие, подкрепяна активно от Белград, отказва да даде и това елементарно човешко право на македонските българи, каквото имат останалите близо десет държавотворни народа в страната. Това е драстична форма на дискриминация, която в миналото беше приела формите на геноцид. Такава политика няма място в ЕС, без значение коя етническа група се преследва. Поради тази причина е недопустимо да се говори за двустранен проблем, защото зачитането на човешките права е универсален принцип и цивилизационен ангажимент за всяко едно правителство по света, имащо претенции да бъде демократично.

Исканията за реални реформи в Северна Македония са залегнали в предложението на Френското председателство на ЕС от 2022 г. В него е отразен пакета „4+1“ и той не е само български, а на целия ЕС. Убедени сме, че нито България, нито останалите членове на ЕС, желаят да упражняват върху Северна Македония „диктат“, както твърди пропагандата в Скопие и Белград. Решението на дългогодишните проблеми в Северна Македония е спешна реформа и демократизация на институциите с цел постигане на национално помирение, а не продължаване на наследената от тоталитарния югославски период държавна антибългарска пропаганда и репресии върху лицата с българско самосъзнание.

СЪПРЕДСЕДАТЕЛ:

(проф. Трендафил Митев)

СЪПРЕДСЕДАТЕЛ:

(доц. Спас Ташев)

СЕКРЕТАР:

(Димитър М. Димитров)

София, 28 септември 2023 г.

Една част от македонските представители и гости, които присъстваха на общия събор

М А Н И Ф Е С Т Ъ

Днес 5 ноември, 1950 година, представи големите на американците от хърватски, македонски и словенски произход, събрани на общи събор в Чикаго, Ил., след като взеха под сериозно внимание както вътрешното така и външното положение на Югославия, сметоха за свой дълг да представят на световното обществено мнение следните констатации:

1. Днешният комунистически режим на диктатора Тито въ нищо не се различава от предвоенният диктаторски режим, когато начело на управлението стоеха сръбският кралски династии. Вътрешната и външна политика на Тито, макар да е обгърната с нови формули, си остава антидемократична, тоталитарна. Въпреки че страната е разделена на шест федерални републикански единици, фактически цялата власт е концентрирана в Београд, откъдето Тито и неговата комунистическа клика управляват страната със дерзети. Всички приказки въ титовите вестници и изявления на неговите послушници, че днешна Югославия била демократична — сж само прахъ въ очите на външното обществено мнение.

Затворите въ Хърватско, Македония, Словения и Мериа Гора сж пълни съ интелектуалци, специалисти, селяни и граждани, които не сж съгласни съ дерзетите на режима. Частната собственост и частната инициатива — сж унищожени. Храните на селяните — се изземват отъ държавата на цени определяни отъ комунистите и давана на много места селяните откънатите да ласватъ земата съ определената кола.

Цяла Югославия е превърната въ подлей съд държава. Кавгата която Тито има съ Коминформата не може да го направи по-привлекателен предъ външния святъ, ако режимътъ му е избѣренъ съ истинска демократична мѣрка. Титовото управление е и си остава диктаторско, тоталитарно. Въ своя споръ съ Коминформата Тито се стреми да докаже че той е по-добър комунист отколкото комунистите въ Съветска Русия и подведомствените ѝ сателитни държави. Всичко е подчинено на комунистическата държава. Пресата се контролира и субсидира отъ държавата, политич. събрания се уреждат отъ държавата, църквите се ръководят по нареждане на държавата и през време на изборите има само една листа, държавната, т. е. тази на Тито и кликата му.

2. Въ Хърватско откато Тито дойде на власт положението е следното:

Народът е ограбенъ отъ човѣките му права и сведенъ до най-тежка мизерия. Политическите и религиозните представители сж или избити, живущи въ изгнание, или затворни както е случая съ архиепископъ Степинацъ и много други като него.

Откато комунистите взеха властта тѣ сж избити надъ 400,000 души въ Хърватско. Едва ли има два процента отъ хърватския народъ съ комунистически режимъ. И това е неминуемата причина, че въ така нареченото правителство на Хърватско въ Загребъ има повече сърби отколкото хървати. Сегашното положение въ Хърватско е непоносимо и комунистическият режимъ разчита само на тайната полиция, редовната полиция и милицията, както и на комунистическия орджин.

3. Въ Македония, откато Тито дойде на власт положението е следното: Следъ като се унищожиха всички граждански, политически и религиозни права на населението, следъ като биде убита частната инициатива, стимула за всички стопански напредѣк, затворите въ Скопие, Битоля и другата се напълниха съ интелектуалци, граждани и селяни отъ всички кѣтве на страната. Населението няма право да влиза съ опозиционни листи, а трѣбва да гласува за посочената отъ комунистите листа при всички избори. Начело на така наречената «македонска федерална република» сж поставени послушници на Тито чийто качество е, че сж членове на комунистическата партия. Отъ Београдъ се нареди мѣстното население да се учи на новъ, накустено създаденъ езикъ, нареченъ «македонски». Този езикъ е един сътеина отъ разни диалекти, подсилвани постепенно съ сърбизми. Целта е да се сърбирира македонското население, което отъ вѣкове споредъ признанията на всички видни филолози е говорило само български. Комунистическите управници отрокоха хилядо годишната култура и просвѣта на македонските българи и почнаха да пишатъ история отъ 11 октомври, 1944 година. Всѣки, който се осмѣли да поиска езиковите си, политически и граждански права, споредъ комунистическия наредби се обиква за врагъ на държавата, агентъ на американски капитализъмъ и на Уолъ стритъ и при една бърза еждебна процедура се праща въ затвора. Населението е съставно стопански Гладъ и мизерия сжществуватъ изъ всички градове и села. При подобно положение населението се чувствува, и то съ право, като безправни египетски роби отъ фараонските времена.

Подобни условия сжществуватъ и въ остан части на Македония, които сж подъ грѣцка и българска власт.

4. Положението въ Словения откато Тито пое властта е следното:

Народътъ, въобщо, е по най-грубъ начинъ унищожаванъ и границите откъмъ Италия, Австрия и Унгария сж херметически запечатани, за да не може никой да избѣга. Словенците бѣха жестоко преследвани отъ нацистите и фашистките окупатори презъ последната

(Следва на страница втора)

МАНИФЕСТЪ

(Продължение от страница първа)
война. Много от словенците бидоха подмамени от комунистите чрез обещания през време на тежката окупация, но сега те са още повече разочаровани отколкото бяха през време на германската, италианската и унгарската окупация. Единственият изход от това ужасно положение е създаването на една независима Словения, която да включва цялия словенски народ в нейните граници.

5. Подобни условия съществуват и в някога гордото кралство на Черна Гора, което бѣ инкорпорирано в бивша и днешна Югославия чрез насилие.

Имайки предъ видъ горните факти, ние считаме също като наше задължение да направимъ достойние и следния

МАНИФЕСТЪ

1. Югославия като държавно-политическа единица е изкуствено творение. Тя се създаде безъ да се има свободно, демократично запитване до народа. Фарсът, който Тито направи за да проведе конституцията на федералните републикански единици написани по образецъ на съветските, не бѣше никакъвъ народенъ плебисцитъ. Народитѣ въ Югославия никога

не са имали възможность свободно и демократично да се изкажатъ дали желаятъ да бъдатъ управлявани отъ Бѣлградъ и дали въобще приематъ така построениятъ държавенъ комплексъ на Балканитѣ. Следователно, ние отричаме Югославия като държавно-политическа концепция.

2. Името «югославецъ» творение на сръбската кралска династия отъ 1929 год. насамъ, не изражава народностната обособеность на Хърватско, Македония и Словения. То бѣ създадено съ огледъ да се униожатъ историческите културните и народностните белези на тѣзи страни, запазени отъ дълги вѣкове насамъ. Следователно, ние категорически отричаме това име.

3. Заставаме за свободни и независими Хърватско, Македония и Словения, които да се оформятъ въ свои напълно свободни и демократични държавни единици, управлявани отъ самото мѣстно население. Само чрезъ доброволното желание на народитѣ, които населяватъ днешна Югославия и при действително гарантирани пълни демократични права ще може да има миръ и стопански напредъкъ не само въ Югославия, но и на цялия Балкански полуостровъ.

*Манифест на словенци, хървати и македонски българи,
приет в Чикаго на 5 ноември 1950 г.*

ПОДРОБНОСТИ ПО СЪБОРА ВЪ ЧИКАГО

Въ историческото развитие на народитѣ настѣпватъ моменти, когато по силата на обстоятелствата два или повече народи си подаватъ братска рѣка за взаимна помощ и сътрудничество. При такива случаи често пѣти създаденитѣ връзки добиватъ историческо значение за бѣдешето развитие на самитѣ народи. Паметенъ е случая, когато презъ време на българското възраждане въ Македония братя Димитъръ и Константинъ Миладинови следъ като въ продължение на много години събираха българскитѣ народни пѣсни отъ Македония, нѣмаха възможностъ да ги издадатъ. Тогава, именно, въ тѣх на помощ се притече Загребскиятъ епископъ Писипъ Шрозмеръ, който подпомогна издаванетоъ презъ 1861 година ценната книга на двамата македонски труженици братя Миладинови подъ заглавие «Български Народни Пѣсни». Затвърдението отъ тогава приятелство между Македония и Хърватско остана да живѣе презъ иднитѣ десетилѣтия.

Въ днешно време, обстоятелствата наложиха наново не само тѣзи два братски народи, но и словенцитѣ да си подадатъ рѣка за общо сътрудничество. Общата сѣдба на македонци, хървати, словенци и черногорци подъ страшния деспотически режимъ на комуниста Тито, принуди американцитѣ отъ македонски, хърватски, словенски и черногорски произходъ да предприематъ една историческа стѣпка въ борбата имъ за за свобода, демокрация и независимостъ.

На 5 ноемврий т. г. въ градъ Чикаго, Ил. се събраха представителитѣ на тѣзи народности групи на общъ съборъ да манифестиратъ не само своето единство срещу общия си врагъ — Тито и сърбо-комунизма — но и да начертаятъ бѣдешата си задружна и неразривна братс-

на дейностъ. Подобна родолюбива проява става за прѣвпѣть на този континентъ и като така тя ще остане историческа не само поради своята сѣци на, но и поради голѣмиятъ ентузиазъмъ, единство и масово посещение.

Съборътъ стана въ Хърватската зала въ Саутъ Чикаго, която още преди опредѣленото време заочна да се пълни съ народъ. Тукъ дойдоха братски представители отъ най-различни краища на Съединенитѣ щати и Канада. Хърватитѣ, които играеха ролята на домакини, посрещнаха любезно всички. Македонскитѣ представители и гости изваха групово, като най-големата група бѣше отъ Гери, Инд. и околността. Между публиката личеха и много свещеници: хърватски, българо-македонски и словенски. Млади и стари всички чакаха съ нетърпение да се открие съборътъ.

Откриването стана съ и пѣването отъ една хърватка на американския химнъ, изслушанъ на крака отъ всички. Следъ това хърватския свещеникъ Любо Чубало съ нѣколко думи по здрави официално всички и представи за рѣководитѣ събора хърватскиятъ адвокатъ Винсенти Кнаусъ. Последниятъ е родомъ въ Америка, но въпреки това интересътъ му къмъ Хърватско и Балканитѣ го сдържа въ винаги въ близъкъ контактъ съ неговитѣ сънародници.

Представенъ бѣ председателътъ на американскитѣ обединени хърватски дружества г. Писипъ Шабанъ, който съ сърдечни думи на хърватски езикъ изтъкна значението на това първо по рода си проявление, като пожела успѣхъ и подкрепа въ всѣко отношение.

На сцената се яви хърватскиятъ оперенъ пѣвецъ г. Драгутинъ Шоштарко, който съ своя (следва на страница 4-та)

Подробности по Събора в Чикаго

(Продължава от стр. 1-ва)
 възможност да се види хърватски, македонски и словенски песни. Той се вижда през време на програмата няколко пъти, изпълнявайки и класически и свои песни.

Гане Метод Чавчев

Следващият говорител е архитектът на Ц. К. на МП О. Г. Метод Чавчев, който на български език отараша тук да поддържа своя съборна, водеща линия и програмното му значение за всички нас. Той тогава рече за публикуваните в жълта книга на вестника.

Гане Величко П. Горенчев

На следния се вижда Василка П. Горенчева от Дарбиър, Мич., следва на чело от Ц. К. на МПО Г. Паско Готинич. Тя изведе много хубаво хърватски и словенски песни, обичайни както български.

Гане Мирза Горичев

Другият говорител е Г. Мирза Горичев, архитект на славянски и редактор на словенски вестник „Словенска Дарбина“. Речта му изведе много добро впечатление както на македонците, така и на хърватите. Декларацията на своя чинът за обща борба срещу общия враг се възприема със радост от всички.

Гане Гален Хурко

На следния се вижда Гане

Хурко. Съ свои думи, изведе много много интересни и хубави песни, които поддържа на публиката предимно. Хурко е млад мъж със силно българско.

Гане Лука Самарджи

Следващия след това изведе много интересни песни, които поддържа на публиката предимно. Самарджи е млад мъж със силно българско.

Докато говореше изведе много интересни песни, които поддържа на публиката предимно. Самарджи е млад мъж със силно българско.

След това изведе много интересни песни, които поддържа на публиката предимно. Самарджи е млад мъж със силно българско.

Гане Криво Павличев

Другият говорител е Гане Криво Павличев, архитект на славянски и редактор на словенски вестник „Словенска Дарбина“. Речта му изведе много добро впечатление както на македонците, така и на хърватите. Декларацията на своя чинът за обща борба срещу общия враг се възприема със радост от всички.

Гане Насков Михайлович

След това на следния се вижда Гане Насков Михайлович от Торонто, Канада, който се говори интересни думи при следния си реч за втората македонска борба за македония, хърватия и словения.

Повече от да се изведе много интересни песни, които поддържа на публиката предимно. Самарджи е млад мъж със силно българско.

арно македонска народна песен.

Веднага след това се вижда следния македонски танцор на грим: от Дарбиър, Мич. Той се състои от осем нови дубои, които на македонски език са МПО „Татковина“, а името: Витола, Битова, Ана, И. Павлова, Виле Христов, Маргарита Милова, Софи А. Павлова, Мери Вангелова, Даниел С. Павлова и Високолет Парева. Всички бяха облечени във македонски народни носии. След се появиха много на сцената публиката ги посрещна със бурни аплодисменти. Изведях дубоите интересни танци-песни, които поддържа на публиката предимно. Самарджи е млад мъж със силно българско.

Тя била последица от това, че македонски говорители и македонски говорители от Уайтоуд, Аюка и Г. Ридсфилд Петров, от Аюка, О. Н. дубоите се представиха много интересни рече-песни от Македония, Хърватия и Словения.

Наряд с една класическа рече-песен представиха програмата и представиха след. Дубо Арнако да прочете на английски език: 1. Един манифест от името на третия народностна група със който след това се изведе танцото изведоха: Хърватия, Македония, Словения и Черна Гора. Се представиха три народностна мнение, че не се признава Югославия като единствено държавно единство и че Хърватия, Македония, Словения и Черна Гора трябва да се оформят като независима държавна свободна държава. 2. Прочете се една друга държавна декларация до Президент Трауман, със която той се изведе много интересни рече-песни от Македония, Хърватия и Словения. Тези дубоите се изведоха на друго място във сцената след това.

Това трябва да отбележим, че всички говорители от третия народностна група във сцената рече-песни танцото изведоха, както и следващите дубоите се изведоха в Татковина, страната на терор, но които се изведоха много интересни дубоите, както и държавната декларация, която изведоха много интересни дубоите в Македония, следващия така изведоха: македонски език. Много от говорителите изведоха много интересни дубоите на македонски език за свобода и независимост. Рече-песни представиха след това много интересни дубоите на словенски език. Ето това дубоите се изведоха. Прочете дубоите представиха след това много интересни дубоите. Ами това се изведоха много интересни дубоите, ами това изведоха много интересни дубоите, ами това изведоха много интересни дубоите.

Македонски рече-песни бяха представени със дубоите и песни от следния: Горенчев, Дарбиър, Торонто, Мичиган, Виле Христов, Маргарита Милова, Софи А. Павлова, Мери Вангелова, Даниел С. Павлова и Високолет Парева.

След това следващия на програмата всички сбирки във всички страни на всички дубоите и танци за всички на всички. Македония се изведоха много интересни дубоите със български език, както и държавната декларация, която изведоха много интересни дубоите на друго място във сцената.

Нова първоначално изведе: Да имаме българското единство между македония, хърватия и словения! Да имаме терорна свобода и независимост Македония, Хърватия и Словения!

Публикация на в. „Македонска трибуна“ от 16 ноември 1950 г. с подробности за проведения на 5 ноември в Чикаго събор на словенци, хървати и македонски българи.

The Declaration on the Situation in Yugoslavia Presented by the Croatian and Macedonian Liberation Movement to: U Thant, Secretary General of the United Nations in New York, N. Y.

FOR THE RIGHTS AND DEMANDS OF THE CROATIAN AND MACEDONIAN BULGARIANS UNDER THE RULE OF YUGOSLAVIA

March 27, 1969

His Excellency
U THANT
Secretary-General of the United Nations
New York, New York

YOUR EXCELLENCY:

Confident that we are expressing the will of our people, we deem it our duty to submit to the United Nations Organization and its constituent member states, and also before the world public opinion, the following statement:

"It is well known that in Yugoslavia, since its creation after the first World War in 1918, and also, prior to that, when Serbia existed as an independent state, there have existed acute irreconcilable national conflicts.

"The present chief of state in Yugoslavia, the Communist dictator Joseph Broz Tito, does not hesitate to publicly announce that the single-party system in the country, that is, the deprivation of dissent, must be preserved, since this is the only way to guarantee the existence of the state; otherwise, there would immediately appear nationalist parties of the different national groups in the country, and thereby signify the end or eventual downfall of present Yugoslavia. Thus, Tito has vividly described the 'strength and worth' of his artificially created mosaic state which would disintegrate if it were not for its dependence on the harsh police power and certain foreign economic assistance. Foreign powers are helping a brutal Communist tyranny in complete contradiction to the elementary principles of international law, as well as the obligations under the provisions of the U. N. O. charter.

"The national suppression within the borders of today's Yugoslavia is well known ever since 1912, when Serbia occupied the Macedonian province with a predominantly Bulgarian population.

"Many books have been published and many newspapers have carried reports on the frightful acts of the Serbian authorities against the Bulgarian people living in this province.

"The lawlessness committed by the Serbian administrative authorities is amply described by competent foreign observers of cultural nations. We shall mention only the famous 'Report of the Carnegie International Commission of Inquiry into the Causes and Conduct of the Balkan Wars,' published in Washington, D. C., in 1914. Details of Serbian lawlessness are also found in the archives of the diplomatic chancelleries of all Great Powers.

"Long is the list of names of Macedonian Bulgarians that have been either killed or thrown into prison or completely impoverished in the effort to Serbianize them. The schools, the churches and every sign of social and cultural life among the Macedonian Bulgarians were either taken over or destroyed.

"After the first World War by the arbitrary will of the victorious Powers, instead of resurrecting Serbia, there came into being in 1918 the Kingdom of the Serbs, Croats, and Slovenes. Later on the Serbian King Alexander arbitrarily renamed the country with its present name: Yugoslavia.

"But in this state, which is in reality an expansion of Serbia, as far as the Macedonian Bulgarians are concerned, lawlessness and coercion have become the law of the land. Nowhere in Western or Middle Europe (except the Macedonian provinces occupied by Greece in 1912) could one find anything to resemble the oppressive action of the Yugoslav regime.

"In Croatia, which was illegally included in the Yugoslav state in 1918, that is, without the free will of the people, there, too, was inaugurated the reign of lawlessness and harsh police power, and economic plunder.

"For a quarter of a century the tyranny of King Alexander's regime raged over the Croatian people. While after the second World War, as a result of the Yalta agreement, our peoples were deprived of their national rights by the brutal Communist dictatorship. And with no right or delegated authority, there currently speaks in behalf of our people a conspiracy and adventurous group which relies on police power and the single party apparatus.

"Yugoslavia is a typical state that is greatly disliked by the vast majority of its constituencies.

"The Croatian people have never voted for the creation and existence of this state. The Macedonian Bulgarians on the other hand despise her and always curse Yugoslavia. And there is hardly a case among the people of Bosnia and Herzegovina, Montenegro, or the German, the Hungarian, the Romanian or other national minority, to have expressed itself in favor of Yugoslavia.

"Many Western authorities admit and know that this mosaic satrapy state would have been dissolved long ago by the oppressed peoples themselves, if it had not been for the foreign help which she receives.

Favorable for her existence, Yugoslavia has always stood for the principle of non-interference in her internal affairs; and that for very good reasons. She is worried and attempts to conceal officially the fact that the included nationalities are against her. The government of Yugoslavia is fearful of the provisions of the United Nations Charter and the promises of the Atlantic Charter. She trembles by the very idea that the people should be given the right to decide their political destiny and also elect their national representa-

The Declaration on the Situation in Yugoslavia Presented by the Croatian and Macedonian Liberation Movement to: U Thant, Secretary General of the United Nations in New York, N. Y.

tives.

"Since they were included in the borders of Yugoslavia, our people have at numerous times presented reports and memorandums concerning their political situation. Complaints of violations of their Human Rights and demands for rectifications have formerly been sent to the League of Nations in Geneva, and after the second World War to the United Nations in New York; but all of this without any effect.

"The peoples there have fought with every possible means against the imposed political misfortune.

"The national question of our peoples stand above everything else. The only salvation they can visualize is secession from Yugoslavia in which country they were incorporated against their will. It would be desirable that this separation take place by peaceful means. Such a solution would not only be in the interest of Balkan, and even world peace, but also in the harmony with human justice.

"It is the right of the Croatian people to create an independent and sovereign state of their own not only on the principle of self-determination, but also on the basis of the 10-century-old historical state right from which the Croatian people have never renounced themselves.

"Although geographically connected with their brothers in the Bulgarian state, the Macedonian Bulgarians during their nearly seven decades of fighting for liberation have often declared that they would, in the name of Balkan peace and harmony, make sacrifices by accepting the creation of an independent Macedonia organized on the example of Switzerland, with equal civil rights of all nationalities living in the country — Bulgarians, Turks, Greeks, Romanians, Albanians and others.

"Recalling that the Yugoslav Constitution itself provides for self-determination of its peoples, and also stipulates the right to secede — but let anyone speak of secession and he would be exposed to a death penalty.

"The division of Yugoslavia into six republics and two autonomous provinces, even though subjected to the rigid Serbian government in Belgrade, in itself points out that there exists no such a thing as a Yugoslav nation. Conversely, in the Yugoslav state there exist well-established historically, ethnographically and culturally separate nationalities — Croatians, Slovenes, Serbs, Macedonian Bulgarians, and others, with their own national aspirations.

"There should be a cure for the active and open wounds in the body of Europe, as there are still unsolved national questions, among the foremost those of the Croatians and the Macedonian Bulgarians.

"A happy future of the world would be assured only by removing the existing national injustices, since there would always be danger of despair and a resort to means of violence.

"For the cause of justice and Balkan peace, the dissolution of Yugoslavia is indispensable.

"In an eventual unified Europe, our people should figure as members of rightful national independent states rather than be represented by Belgrade, Serbia or some kind of Yugoslavia.

"On this anniversary of the proclamation of the Universal Declaration of Human Rights, in the name of the principle of freedom, equal justice, and the national right of self-determination of nations, we are presenting to the United Nations Organization and of all its member nations, and world public opinion, our demand for a peaceful separation from Yugoslavia of all historical and ethnic territory of the Croatian people (the present republic of Croatia and Bosnia and Herzegovina), and of the Macedonian Bulgarians and the creation of independent and sovereign states of Croatia and Macedonia."

FOR THE CROATIAN LIBERATION MOVEMENT:

DR. STJEPAN HEFER, President

The Central Committee of the Croatian Societies in Europe

DR. ANDRIJA ILIC, Pres.
JOSIP BIOSIC, Secy.

The Central Committee of the United Croats of Canada

OTO NEGOVETIC, Pres.
GOROSLAV MANDIC, Secy.

The Central Committee of the Croatian Societies in South America

ING IVAN ASANCAIC, Pres.
EMIL KLAIC, Secy.

The Central Committee of the Croatian Guardians of Liberty, Inc., in the United States

DR. ANTE BONIFACIC, Pres.
ING. MILAN M. SEGA, Secy.

The Central Council of the Croatian Association in Australia

P. LUKOVIC, Secy.

FOR THE MACEDONIAN LIBERATION MOVEMENT IN SUBJUGATED MACEDONIA

IVAN MIHAILOFF

The Central Committee of the Mac- edonian Patriotic Organization of the United States and Canada

PETER G. ATZEFF, Pres.

CHRIST ANASTASOFF, V-Pres.

BLAGOV MARKOFF, V-Pres.

CLEMENT G. NICOLOFF, Secy.

THEODOR TCHOUKALEFF,

Treasurer

IVAN A. LEBAMOFF, Adviser

DR. A. P. ISAKOV, Adviser

RESOLUTION

which has been unanimously voted by the United Croats of Canada on the occasion of their 18th Convention in Toronto from 20th-22nd May 1972.

1. The United Croats of Canada, whose branches are all over Canada, express their most sincere gratitude to the Government and people of Canada for granting their members asylum after the Second World War and giving them opportunity to live in freedom. Especially we are grateful that we are able to speak the truth about the struggle of the Croatian people for their freedom and independence.

2. As loyal citizens of Canada, who appreciate freedom above all, we declare, that we shall continue to give every possible moral and material support to our Croatian Liberation Movement the aims of which are complete freedom and independence of Croatia.

3. We condemn most resolutely all atrocities of the great Serbian Communist regime against the Croatian people, especially the genocide of Bleiburg when Tito's Communists massacred hundreds of thousands of Croats because they did not want to live under Serbian domination but in their own State of Croatia. We demand from all international jurist institutions a start to investigations of this crime, which is shameful for European history, and to bring to trial all those responsible.

4. Especially, we condemn the latest brutality of Tito's regime against the Croatian students, intellectuals, workers and peasants who, after 26 years of unheard of great Serbian persecution and exploitation of our rich and beautiful homeland, Croatia, unanimously rebelled against Belgrade.

5. We protest against the exploitation of all able Croatian men who are forced to work in free countries of Western Europe under supervision of Tito's secret police, many of whom during their visits to Croatia are persecuted and imprisoned.

6. We appeal to the United Nations and to all responsible institutions of the free world to intervene and demand from Belgrade to release immediately all imprisoned Croatian patriots and to stop the slave trade with Croatian workers.

7. We declare that between the great Serbian imperialism and the will of the Croatian people to live free in their own independent State of Croatia there cannot be any compromise. The whole world has seen this fact from the present oppressive measures of Belgrade against the Croatian people. Therefore, the only solution of the Croatian problem is the complete separation of all Croatian lands from Serbia.

8. We condemn all those who presumably on behalf of the Croatian people want to achieve this separation with Russian help because the Croatian people do not want to swap the Belgrade yoke with a Russian one.

9. We express our solidarity with all oppressed peoples of Yugoslavia, especially with the Macedonian Bulgarians who, together with the Croats, suffer most.

10. We point out that Yugoslavia represents the greatest threat for peace in Europe and in the world. Therefore, we appeal to all the responsible statesmen and politicians not to make any agreements behind the back of the Croatian people, but, on the contrary, to help them to get rid of the great concentration camp called Yugoslavia, and to restore their independent State of Croatia without which there cannot be freedom for the Croatian people nor peace and stability in Europe.

For the United Croats of Canada

Secretary General:
Goroslav Mandic

President:
Ante Markovic

Резолуция на обединените хървати в Канада от 22 май 1972 г., изразяваща солидарността им с всички подписнати народи в Югославия и специално с македонските българи, които, заедно с хърватите, най-много страдат.

Ethnic Kinship Fosters Common Political Goals For Croatia, Macedonia

The following is a transcription of the comments made by the guest speaker of the Sixty-Fourth Annual MPO Convention, Janko Skrbini, who addressed those present at the Sunday evening Grand Banquet at Stouffer's Inn on the Square on September 1, 1985.

It is an honor and privilege to be among you tonight, and I would like to express my gratitude to Mr. Ivan Lebamoff and the leadership of the Macedonian Patriotic Organization for the invitation to speak at your convention in Cleveland in the name of the Croatian National Congress.

After our meeting in Detroit on April 21 of this year, at which time Dr. Mate Mestrovic, President of the Executive Committee of the CNC, and I were present, we meet again for the second time and we hope and firmly believe that this is not only the continuation of an old friendship, but also the beginning of a new cooperation for the realization of our national objectives.

I wish that this date and this convention be marked as the date of concentrated and systematic efforts of our organizations for the liberation and self-determination of our peoples.

Both the Macedonian Patriotic Organization and the Croatian National Congress

depart from the stand-point that any Yugoslavia, be it monarchial, be it communist, is always the instrument of Serbian national interest, and therefore essentially anti-Macedono-Bulgarian and anti-Croatian. For this we have ample historical evidence, since Yugoslavia was always an oppressive state, because as a democratic state it simply cannot exist.

Both Macedono-Bulgarians and Croats became a part of the Yugoslav state against their national will, and we propose today at this convention the dissolution of Yugoslavia as the only logical solution. There will be no peace as long as Yugoslavia exists. A basic demand for justice and democracy is the right of national self-determination. It is the internationally recognized right of every people in every corner of the world and it has to be applied to our geographical area, to Macedonia and Croatia.

We Croatian emigres, in the sequence of events at home and abroad, have come to the conclusion of an urgent need, and necessity for the consolidation of our political activity and national efforts. For that purpose the Croatian National Congress was created in Toronto, Canada, in 1974. Our charter was signed by 23 organizations and political parties. Today we have organizations from Melbourne to Stockholm, from Johannesburg to Vancouver. Our main objective is to assist the Croatian people—with all appropriate means—in the estab-

Continued on page 7

October 10, 1985

Janko Skrbini

Macedonian Tribune

ishment of an independent, democratic state within our national and historical boundaries.

As a democratic political coalition, we speak in the name of our Croatia, in defense of our rights, and against Yugoslavia as a state of tyranny. Whenever we speak for Croatia we also speak for the equal rights of all other peoples oppressed in Yugoslavia, and every oppressed people is our friend in the cause of liberty and justice.

Therefore, our communication with you my dear friends is very clear: it is not only the ethnic kinship, not only almost a hundred years of cultural and political contacts, it is a simple fact that our essential interests are identical; and we hope that from now on we will speak together more often for our common goals and objectives, against the centralist, repressive and chauvinist state of Yugoslavia, and for the liberation and self-determination of our peoples. In reality, looking from the standpoint of our national interests, our cooperation is an expression of mutual self-interest. The closer we cooperate, the stronger we are.

We know how honorable but difficult the journey of your people has been during its history. Macedonia was the area of the first Bulgarian state and the cradle of Slavic literary activity. As was our Croatian history, so was your history a constant struggle for survival. Due to its geopolitical location, Macedonia was always exposed to invasions, occupations, and oppressions. Five hundred years of Turkish occupation and more recent ambitions and claims of neighboring countries on your national territory mark your political history. Your national awakening in the 19th century brought a very brief unity to Macedonian lands with the San Stefano Treaty, yet only a few months later by the Treaty of the Berlin Congress in 1878, Macedonia again became a part of Turkey. Struggle for autonomy stimulated your patriots to organize IMRO in 1893 as a Macedonian Liberation Movement leading to the heroic Ilinden Uprising in 1903 which was crushed in blood, but which remained in history as a symbol of political will and national determination. Essentially, there were two Balkan

Wars fought over Macedonia, in 1912 and in 1913, leading to the partition of Macedonia. As the result of the second Balkan War, Macedonia was divided among three countries: Bulgaria, Greece, and Serbia; and still to this day, this division remains a sad reality. For that reason, the principal aim of the Macedono-Bulgarian patriots everywhere is the unity of the Macedonian lands and the Macedonian country. In this endeavor you have our understanding and our support.

In fact the Croats have demonstrated an understanding and support for the Macedonian Liberation Movement as early as the end of the last century when the author and patriot Georgi Kapchev started to publish in Zagreb a magazine called *Macedonia*. He also wrote a booklet called *Makedonia Ili Glas Roba* (Macedonia or the voice of a slave). Croats have considered the Macedonian national struggle as deeply justified, as we continue to do today.

When the pan-Serbian chauvinists tried in vain to wipe out Macedonia in the first Yugoslavia, calling your national territory South

Serbia, and when tens of thousands of Macedono-Bulgarians went to jails in testimony of their national identity, Croats again came to the defense of your people in the historical process against 20 young men in Skopje in 1927 and declared that Macedonia has the right to free political and national expression.

There are other historical contacts, which neither we, nor history, will forget. It should never be forgotten that the partition of Macedonian national territory is mainly due to Serbian imperialistic designs. Today, at this convention of Macedonia's patriots, I would like to point out with the Croatian historian Ivo Pilar "that the essence of the South-Slav problem consists in fact, that the Serbianism has evolved in a strong, imperialistic movement, equally as religious as it is national-political, with the objective to subjugate and absorb the other South-Slavic peoples."

This is why the Macedono-Bulgarians and the Croats both face Yugoslavia as a fundamental problem to our national existence and future.